

КРЫНІЦА ЖЫЦЦЯ

Вада, вадзіца, вадзічанька...Крыніца жыцця. Тое, без чаго немагчыма ўявіць існаванне людзей на зямлі. Ці шмат мы робім для таго, каб захаваць тую спадчыну, якая засталася нам ад нашых продкаў: маленькія крынічкі і невялікія рачулки, шырокія рэкі і паўнаводныя азёры?

Некалі мая бабуля расказвала нам пра невялічкую рэчку Горна, якая працякала ля вёскі Енцы Кармянскага раёна, дзе часцяком праводзіла летнія канікулы і мая маці. Яе апавяд, лірычны і яркавы, застаўся ў маёй памяці.

«Шматлікія рэчкі частавалі сваёй жывой вадой яшчэ нашых дзядоў і прадзедаў. Іх берагі ззялі золатам жоўтых пяскоў, а іх вада была падобна на чысцюткія кропелькі хмарак. Некалі побач з нашай Горнай кіпела жыццё: камусьці хацелася стаць бліжэй да вады, каб палюбавацца на сябе ў яе люстэрка, другія імкнуліся паслухаць цудоўную музыку, якую спявалі хвалі, пераскокваючы з каменьчыка на каменьчык, трэція шукалі адпачынку ў яе прахалодзе. Рэчка была і ў тыя часы маленькая, можна сказаць сарамлівая. Цякла яна туды, куды несла яе невядомая сіла. Спевы жаваранкаў і салавейкаў часцяком можна было пачуць у паветры побач з ракой. І мы нават не думалі пра тое, якую важную ролю адыгрывала яна ў аб'яднанні жыцця местачкоўцаў. Часцяком твары мясцовых жыхароў асвятляліся радасцю і ўсмешкай задавалення, калі яны пазіралі на ціхую плынь мелкаводнай, але такой імклівай рачулки. І на сэрцы рабілася лёгка і добра».

Але час змяніўся, і ад былой прыгажуні Горны засталіся толькі ціхія ўспаміны, невялічкі масток і надпіс, які нагадвае падарожнікам аб тым, што некалі сярод гэтых цяністых кустоў несла сваю даніну паўнаводнаму Сажу маленькая Горна.

Разам з бацькамі летам мы любім бываць ля ракі Прыпяць, ва ўрочышчы Ларышчава, што ў Добрушскім раёне Гомельскай вобласці. Нешматлікія прыхільнікі спакою і цішыні прыязджаюць сюды разам з дзеткамі, каб адпачыць ад гарадской сумятні, разгнуць спіны пасля спякотнага працоўнага дня і адчуць тыя ж самыя пачуцці, аб якіх некалі казала мая бабуля: легкасць, дабрыню, спакой і мір на сэрцы. Увечары, калі аўтамабілі ўжо адпраўляюцца ў шумлівы горад, мы любім проста пасядзець разам і паслухаць шлохі травы, ракітніку і лазняку, перамовы птушак, якія нібы распавядаюць усім нам пра надзвычай цікавыя і мудрыя рэчы. І мы ўсе нібы заміраем, так уважліва слухаем гэтую гаворку.

Зямля жыве шмат соцень гадоў, у яе жыцці ўжо адбылося і яшчэ адбудзецца многа-многа змен. Але мне так хочацца, каб праз шмат год прыгажуня Прыпяць не страціла сваю сілу і красу, каб не насціг яе лёс той самай Горны, пра якую некалі распавядала мая бабуля. І я мару аб тым, што калі-небудзь разам са сваімі дзеткамі мы зможам адпачываць у цішы завадзяў, будзем слухаць спевы птушак і пералівы хваляў Прыпяці. А яна як і раней будзе ўсё бегчы і бегчы, гнаць хвалю за хваляй, булькаць і звінець, нібы чароўная музыка сусвету.

Няхай будзе так...

Дробыш Паліна,
навучэнка 7 «Ж» класа сярэдняй школы №67 г.Гомеля